

De stad

Erik Sep: Geen poppenhuis

CV

Geboren: 1976, Bergen op Zoom

Opleiding: Willem de Kooning Academie, Rotterdam

Afstudeerrichting: autonome beeldende kunst

Maakt nu: installaties en sculpturen

Huidige presentatie: 'As Fake As Reality' duotentoonstelling met Daan den Houder, Galerie Frank Taal, Rotterdam (nu te zien t/m 10 augustus)

Inspirerende tentoonstelling: 'Mike Kelley' in Stedelijk Museum Amsterdam

Favoriete kunstenaars: Chris Burden, John Kormeling, Wim Delvoye en Edward Kienholz

Favoriete stad: Berlijn

Website: www.eriksep.nl

DOOR TESSA VERHEUL

foto: Lex van der Wagt

"Op de kunstacademie en in de eerste jaren erna vormde ik een duo met Tjalling Visser. Voor ons afstuderen ontwikkelden we een postapocalyptisch landschap in de kruipruimte onder de vloer van ons atelier. Daarna werkten we in een scheepswerf in Dordrecht, het huidige Dordtyart, waar we een heel landschap konden bouwen. Sinds ik alleen werk, richt ik me op het maken van gebouwen, waarmee ik de grens tussen utopie en dystopie op zoek. Charleroi, een stad die mij inspireert, wordt vaak aangeduid als de lelijkste stad van Europa. Ik vind de combinatie van het vergane idyllische en de spookachtige leegte juist onweerstaanbaar. Ik ben gek op non-architectuur of, zoals de Fransen het noemen, *grands travaux inutilés*. Dat zijn vaak industriële gebouwen die hun oorspronkelijke functie hebben verloren. Omdat onderhoud te veel kost laten de eigenaren ze vervallen. Het hele *efficiency*-denken in de huidige samenleving staat mij tegen. Met mijn werk reageer ik op het onpersoonlijke van grote panden zoals die van de *big four*, de grote consultancybedrijven. Met *Liberty City* (2011), met zo'n 2,5 meter hoogte mijn grootste sculptuur tot nu toe, heb ik een dergelijk kantoorpand proberen na te maken, maar dan niet

volgens het efficiency-principe. Het was een enorm tijdrovend project. *Liberty City* bestaat namelijk uit handgemaakte en gebakken stenen. Ik heb elk steentje zo'n zeven keer in mijn handen gehad, van het vormen, tot het opschuren en aflakken. Ik heb een enorme voorliefde voor ambacht en het materiaal.

Toch heb ik zelden een specifiek gebouw in mijn hoofd als ik begin te werken. Soms ontstaat een object vanuit gevonden materiaal. Van een gietijzeren put, die je normaal op straat ziet, ben ik nu een bunker aan het maken. Naar een geschikte slagboom heb ik lang gezocht, uiteindelijk bood een zwart plastic koffielepeltje soelaas.

Deze sculpturen hebben iets onheilspellends, net als de *Sloppentoren* die ik enkele jaren geleden maakte: een wolkenkrabber voor de allerarmsten. Ze laten de duistere kant zien van onze maatschappij, de nadruk op macht, geld en economische vooruitgang. Met mijn dystopische gebouwen wil ik mensen aan het denken zetten. Mijn werk moet verontrusten.

Sinds enkele jaren combineer ik meerdere sculpturen tot een stad in *Slow City*, die doet denken aan de duistere steden uit sciencefiction-films. Inmiddels is het gegroeid tot een meterslange structuur waar bouwwerken van compleet verschillende stijlen naast elkaar staan, maar die ik er ook weer uit kan halen. In sommige panden heb ik bewegende liften gemaakt, op een aantal is graffiti aangebracht. Het is voor mij belangrijk dat de stad dicht bij de werkelijkheid blijft, het moet beslist geen poppenhuis worden." ■

"ALS SLAGBOOM BOOD EEN PLASTIC KOFFIELEPELTJE SOELAAS"

Erik Sep Low Tech Society, 2006-2013 detail, courtesy Frank Taal, foto: Danielle van der Schans